

Arrest

**nr. 78 511 van 30 maart 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X optredend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar beide minderjarige kinderen X en X en haar inmiddels meerderjarig geworden kind X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 20 januari 2012 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van eerste verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat H. VAN VRECKOM, die tevens tweede, derde en vierde verzoekende partij vertegenwoordigt, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

Daar tweede verzoekende partij op 2 oktober 2011 meerderjarig werd maakt zij niet het voorwerp uit van de bestreden beslissing en kan zij in onderhavige procedure niet als verzoekende partij worden aangeduid daar zij niet over de vereiste hoedanigheid beschikt om de in hoofde van haar moeder genomen beslissing aan te vechten. Het door tweede verzoekende partij ingestelde beroep is derhalve onontvankelijk.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn en van Kumikse origine te zijn. U bent moslima. Sinds 20 juli 2007 bent u weduwe van B. K. (...). Tot uw vertrek uit uw land van herkomst verbleef u in de republiek Dagestan. U heeft uw land verlaten omwille van volgende problemen.

Uw oudste dochter, A. K. (...), blonk in Dagestan en in de Russisch Federatie uit in de gevechtssport Taekwondo. Toen A. (...) op 7 september 2009 van de sportschool thuiskwam, zei ze dat een dame met haar had gesproken over de islam. Een dag later zag uw dochter die mevrouw terug. Uw dochter was bang.

In september 2009 merkte u dat A. (...) was veranderd. Ze begon meer over religie te spreken, over religie te lezen en nam extremere religieuze ideeën aan. Ze deed alsof ze naar de sportschool ging, maar in werkelijkheid ging ze mee met een vrouw die een hoofddoek of hidjab droeg. Op een dag ontdekte u dit en diezelfde avond confronteerden u en uw neef, M. A. (...), uw dochter met haar gedrag. Eerst ontkende ze alles, vervolgens verweet ze u dat vrouwen een hidjab moesten dragen. Omwille van haar sportieve prestaties werd uw dochter als een voorbeeld voor andere jongeren gezien en moest ze volgens de dame met een hidjab andere jongeren bekeren en rekruteren om vervolgens zelfmoordactivist te worden. Sindsdien besloot u uw dochter bij de sportschool af te zetten.

Op 5 oktober 2009 ging u samen met uw dochter naar de bus om van de sportschool naar huis terug te keren. Een vrouw liep naar A. (...) toe en u liet niet toe dat uw dochter met haar mee zou gaan. Vervolgens stapte een man met een baard uit zijn auto, duwde u en wou uw dochter zijn auto induwen. Jongeren in de buurt waren getuige van dit incident en kwamen tussen, waarna een vechtpartij ontstond. Ook een tweede man stapte hierbij uit de auto. Vervolgens stapten de vrouw en de 2 mannen terug in hun auto, toonde 1 van de 2 mannen een vuurwapen en reden ze weg. Die dag ontving u nog een dreigtelefoontje van hen.

Op 7 oktober 2009 ging u naar de politie van het Kirovski district om klacht neer te leggen betreffende het incident van 5 oktober 2009. De politieagenten vertelden u dat er toch niets ernstigs was gebeurd en dat ze zich bezighielden met serieuzere zaken.

Vervolgens diende u op aanraden van uw neef M. (...) toch een klacht in bij de politie.

Een dag later belde de politie u op en vroeg u de dag nadien bij het politiekantoor langs te komen. Daar probeerde een politieagent u ervan te overtuigen uw klacht in te trekken. U weigerde. Hierop werd de politieagent kwaad.

Op 15 oktober 2009 werd uw zoon, D. K. (...), door 2 jongemannen geslagen. Diezelfde dag werd u nog telefonisch bedreigd en werd er gezegd dat dit nog maar het begin was.

Op 16 oktober 2009 ging u naar de ROVD. U vertelde wat er allemaal was gebeurd en de adjunct van de procureur vertelde u dat het parket momenteel niets kon ondernemen omdat het tot de bevoegdheid van de politie behoort. Maar als de politie niets onderneemt, zou het parket ingrijpen, vertelde hij nog.

Op 23 oktober 2009 ontving u een brief van de ROVD dat uw aanvraag tot het starten van een strafonderzoek geweigerd werd. Hierop ging u terug naar het parket en sprak u met een andere persoon. Hij raadde u aan op 28 oktober 2009 terug te komen omdat die dag procureur M. M. (...) aanwezig zou zijn.

Op 28 oktober 2009 ging u terug naar het parket en sprak u de procureur. Hij zei u dat hij belangrijkere zaken te doen heeft en dat u naar een psychiatrisch ziekenhuis moest gaan.

De volgende dag ging u naar het stedelijke parket. Daar werd u verteld dat het een zaak was van de politie en van het districtsparket. Ook werd er u gezegd dat ze belangrijkere dingen te doen hebben.

Op 30 oktober 2009 schreef u nog een klacht naar het parket in Moskou. U heeft niets meer over die klacht gehoord.

Op 3 november 2009 ging uw neef M. (...) samen met uw dochter naar de sportschool. Hierop stapte M. (...) in in de auto van de vrouw die uw dochter lastigviel om met haar te praten. De volgende dag werd M. (...) dood aangetroffen. 's Nachts kreeg u een dreigtelefoontje. U moest uw dochter vrijwillig afgeven aan hen of ze gingen uw dochter dwingen bij hen te gaan. Hierop bent u met uw kinderen naar uw oom A. A. (...) gevlucht. U verbleef bij hem tot 30 november 2009.

Op 30 november 2009 bent u met uw 3 kinderen van Dagestan naar Moskou gereisd per bus. Vervolgens reisden jullie per wagen naar een onbekende stad, waar u en uw kinderen een vrachtwagen instapten die jullie in België afzette op 9 december 2009. Op 14 december 2009 diende u bij de bevoegde Belgische asielinstanties een asielaanvraag in.

U vreest dat de wahabieten u en uw dochter zullen vermoorden omdat ze in contact met hen is gekomen. Wanneer iemand in contact met hen is gekomen, kan men niet meer aan hen ontsnappen. Sinds uw dochter in België is, heeft ze haar extreme ideeën betreffende de islam laten vallen en wil ze er niet meer aan terugdenken.

U bent in het bezit van volgende documenten: de geboorteakte van uw dochters D. (...) en A. K. (...), uw geboorteakte, een verklaring van uw Belgische advocaat dd. 19.02.2010, de overlijdensakte van uw

echtgenoot, een kopie van de overlijdensakte van uw neef M. A. (...), een bewijs van een aangetekend schrijven naar de procureur in Moskou dd. 30.10.2009 en een beslissing van de MVD dd. 21.10.2009.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Dagestan problemen kende met wahabieten.

Er dient echter eerst en vooral opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken. Zo kon u de Belgische asielinstanties uw binnenlands Russisch paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, niet voorleggen. U verklaarde wel dat uw binnenlands paspoort achtergebleven was bij de passeur omdat u het volgens hem niet meer nodig zou hebben (CGVS, p. 7). Deze verklaring is echter weinig overtuigend. Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw intern Russisch paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventuele woonregistratie, een mogelijk huwelijk of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het gedrang.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u geen enkele poging ondernomen heeft om zich - eventueel via vrienden of familie - te informeren naar het gevolg van uw klacht bij de procureur in Moskou. Immers, u heeft zich na het versturen van die klacht hierover niet meer geïnformeerd omdat u geen tijd meer had (CGVS, p. 6). Nochtans bent u na het verzenden van die klacht nog 1 maand in uw land gebleven. Ook heeft u zich hierover niet geïnformeerd via familie of vrienden omdat u meent dat ze het tegen u zouden vertellen indien ze iets hadden gekregen (CGVS, p. 7). Deze vaststellingen getuigen van een desinteresse in de door u verklaarde problemen en tasten zodoende de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan.

Voorts werden er verschillende vaststellingen gedaan die ernstig afbreuk doen aan de authenticiteit van de door u neergelegde beslissing van de MVD d.d. 21.10.2009. Zo stelde u dat dit document afkomstig is van de ROVD, waar u op 16 oktober 2009 klacht had ingediend omwille van uw problemen (CGVS, p. 15-16). De door u voorgelegde beslissing is echter afkomstig van de MVD en werd voor akkoord ondertekend door een medewerker van de OVD, wat in strijd is met uw verklaringen. Redelijkervijze mag nochtans van u verwacht worden dat u weet van welke instantie de door u neergelegde documenten afkomstig zijn. Daarenboven is het uiterst opmerkelijk dat u deze beslissing, d.d. 21.10.2009, pas na uw gehoor voor het CGVS op 12 augustus 2011 heeft neergelegd. Immers, uit de verklaring van uw Belgische advocaat d.d. 19.02.2010 blijkt dat u reeds contact had opgenomen met uw land van herkomst om bijkomende bewijsstukken betreffende uw problemen te verkrijgen (document 4, p. 2). Ook blijkt dat u reeds in maart 2010 bijkomende bewijsstukken in België heeft ontvangen, meer bepaald een kopie van de overlijdensakte van uw neef M. A. (...) en een bewijs van een aangetekend schrijven naar de procureur in Moskou d.d. 30.10.2009 (CGVS, p. 6). Uw verklaring tijdens uw gehoor bij het Commissariaat-generaal als zou de brief misschien nog thuis in Dagestan liggen en zou u niet geweten hebben dat u deze documenten kon gebruiken (CGVS, p. 16), is niet afdoende om bovenstaande curiositeit te verklaren. Immers, u heeft voor 19 februari 2010 reeds contact opgenomen met uw thuisland om bewijzen door te laten sturen. In ditzelfde verband kan tevens opgemerkt worden dat in de beslissing wordt vermeld dat u tegen de beslissing beroep kunt aantekenen volgens de procedure bepaald door artikel 16 van het Wetboek van Strafvordering van de Russische Federatie (vertaling bij document 8). Echter, artikel 16 van het Wetboek van Strafvordering van de Russische Federatie bevat geen informatie betreffende de manier waarop u in beroep kunt gaan tegen een beslissing. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd in het administratieve dossier, blijkt namelijk dat dit artikel het recht van verdediging voor verdachten of beschuldigen behandelt. Bovenstaande vaststellingen doen ernstig afbreuk aan de authenticiteit van de door u neergelegde beslissing van de MVD d.d. 21.10.2009. Bevestiging van dit vermoeden wordt gevonden in de informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Hieruit blijkt immers dat in de Russische Federatie documenten van ambtenaren kunnen worden gekocht. Bovenstaande vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en in het bijzonder aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen als zou u tevergeefs verschillende Russische instanties hebben gecontacteerd om bescherming te krijgen.

Tot slot kon u ook uw vluchtroute niet aannemelijk maken. Zo verklaart u van Dagestan naar Moskou te zijn gereisd met een bus (CGVS, p. 8). De smokkelaar heeft uw intern paspoort bij zich gehouden (CGVS, p. 7). Vervolgens reisde u per wagen naar een onbekende stad waar u en uw kinderen een vrachtwagen instapten, die jullie in België afzette (CGVS, p. 8). Echter, u weet niet naar welke stad die wagen is gereden of welke steden of landen die wagen onderweg is gepasseerd (CGVS, p. 8-9). Nochtans bent u soms uitgestapt langs de snelweg om naar het toilet te gaan (CGVS, p. 8). Bijgevolg is uw verklaring dat u tijdens de rit met de wagen sliep (CGVS, p. 8) onafdoende om dergelijke onwetendheid te verklaren. Bovendien weet u niet van welk land de vrachtwagen waarmee u

naar België reed, een nummerplaat had (CGVS, p. 9). Ook weet u niet welke landen de vrachtwagen onderweg is gepasseerd (CGVS, p. 9). De verklaring dat u in de gesloten laadruimte zat (CGVS, p. 8 & 9), is niet afdoende om deze onwetendheid te verklaren. Immers, u bent verschillende keren uit de vrachtwagen gestapt (CGVS, p. 9). Dergelijke onwetendheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw vluchtroute. Bovendien doen ze vermoeden dat u uw internationaal Russisch paspoort, waarvan u verklaarde er geen gehad te hebben (CGVS, p. 7), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder uitgehold.

Indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, quod non, moet er tevens op gewezen worden dat u de actualiteit van uw vrees jegens uw land van herkomst niet aannemelijk heeft kunnen maken. Zo heeft u geen enkele concrete aanwijzing dat de wahabieten u en uw dochter A. (...) momenteel nog zoeken. Meer bepaald blijkt geenszins uit uw verklaringen dat de wahabieten, sinds de moord op uw neef M. (...) op 3 november 2009 nog enige pogingen ondernomen hebben om u of uw dochter op te sporen. Zo haalt u nergens dergelijke pogingen van de wahabieten aan en stelt u dat u geen enkele andere informatie heeft betreffende uw problemen (CGVS, p. 17). Gezien u nog contact heeft met uw 3 zussen die in Dagestan verblijven (CGVS, p. 3), kan redelijkerwijze verwacht worden dat u op de hoogte bent van de huidige stand van zaken betreffende uw problemen. Bovendien verklaart u zelf niet te weten waarom de wahabieten u na anderhalf jaar nog zouden zoeken (CGVS, p. 18). Uw verklaring als zouden de wahabieten uw dochter en u kunnen vermoorden omdat uw dochter weigert hen te vervoegen en omdat iemand die in aanraking met hen is gekomen niet meer van hen kan ontsnappen (CGVS, p. 17), blijkt bovendien een loutere bewering te zijn. Immers, toen u om verduidelijking van bovenstaande stelling werd gevraagd, verklaarde u dat men het zo zegt en dat er reeds veel jonge mannen werden gerekruteerd en werden vermoord (CGVS, p. 17). Echter, deze motivering verklaart geenszins waarom de wahabieten uw dochter na al die tijd nog zouden willen rekruteren.

Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen niet duidelijk dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Immers, de geboorteakte van uw dochters D. (...) en A. K. (...) en uw geboorteakte bevatten louter informatie betreffende uw identiteit en die van uw dochters, die niet worden betwist. De verklaring van uw Belgische advocaat dd. 19.02.2010 bevat een beschrijving van uw problemen, die u ook voor het CGVS heeft toegelicht. Echter, deze verklaring bevat geen nieuwe informatie die bovenstaande beslissing kan beïnvloeden. Wat de overlijdensakte van uw echtgenoot betreft, dient opgemerkt te worden dat u deze enkel heeft neergelegd om aan te tonen dat hij uw echtgenoot was en dat zijn overlijden geen verband houdt met de problemen waardoor u een asielaanvraag heeft

ingediend (CGVS, p. 5). De kopie van de overlijdensakte van uw neef M. A. (...) toont aan dat M. A. (...) overleden is. Ze bevat echter geen informatie over de doodsoorzaak of de omstandigheden waarin hij om het leven kwam en is bijgevolg onvoldoende om de geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen. Het bewijs van een aangetekend schrijven naar de procureur in Moskou d.d. 30.10.2009 toont enkel aan dat u op 30 oktober 2009 een aangetekend schrijven naar de procureur in Moskou heeft verstuurd. De beslissing van de MVD d.d. 21.10.2009 werd reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel roept verzoekende partij de schending in van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). In ondergeschikte orde vraagt verzoekende partij dat haar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

3.2.1. Waar verzoekende partij de schending inroept van de artikelen 48/1 (onbestaande en dus waarschijnlijk bedoeld: artikel 48), 48/2 en 52 van de vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat zij niet aanvoert op welke manier voormelde artikelen zouden zijn geschonden terwijl vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing de artikelen 48/1, 48/2 en 52 van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

3.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.4.1. Waar verwerende partij uit het niet neerleggen van het Russisch binnenlands paspoort van verzoekende partij het vermoeden afleidt dat zij aangaand document bewust achterhoudt, wat de geloofwaardigheid van haar relaas zwaar ondermijnt, stelt verzoekende partij dat zulks beweren klinkklare onzin is. Verwerende partij gist er volgens verzoekende partij maar op los om uiteindelijk te kunnen stellen dat het niet hebben van het Russisch binnenlands paspoort van verzoekende partij de geloofwaardigheid van het asielrelaas in het gedrang brengt. Ten tweede merkt verzoekende partij op dat verwerende partij foutief stelt dat zij zou hebben verklaard dat haar paspoort is achtergebleven bij de passeur. Verzoekende partij heeft tijdens haar gehoor verklaard dat het paspoort werd "afgenomen", wat niet hetzelfde is. Verder herhaalt verzoekende partij dat het paspoort is achtergebleven bij de passeur omdat zij het volgens hem niet meer nodig zou hebben. Zij stelt tenslotte dit paspoort niet meer te kunnen bekomen. Doch verzoekende partij zal navragen of er in het land van herkomst een kopie van haar paspoort ligt.

3.2.4.2. De Raad stelt vast dat bovenstaande argumentatie niet meer inhoudt dan het herhalen van het eerder vernoemde en reeds door verwerende partij beoordeelde excuus waarom verzoekende partij haar Russisch binnenlands paspoort niet kon voorleggen enerzijds en het louter bekritisieren van de motivering van verwerende partij anderzijds. De Raad wijst erop dat het louter herhalen van de reeds eerder gedane verklaring niet van aard is om aangaande motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Waar verzoekende partij oppert dat verwerende partij erop los gist om uiteindelijk te kunnen stellen dat het niet kunnen neerleggen van het paspoort afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het relaas, is de Raad van oordeel dat het louter uiten van niet gefundeerde kritiek net zo min van die aard is om afbreuk te doen aan voormelde motivering. De Raad treedt verwerende partij aldus bij waar die in haar beslissing stelt dat de verklaring dat het binnenlands paspoort van verzoekende partij is achtergebleven bij de passeur omdat zij het volgens hem niet meer nodig zou hebben, weinig overtuigend is en dat bijgevolg het vermoeden ontstaat dat verzoekende partij haar paspoort achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie verborgen te houden. Verzoekende partij brengt in het verzoekschrift geen elementen aan die een ander licht werpen op deze vaststellingen. De Raad merkt ten slotte op dat de opmerking van verzoekende partij dat verwerende partij verkeerdelijk vermeldt dat haar paspoort zou zijn achtergelaten bij de passeur, terwijl dit document zou zijn afgenomen, niets verandert aan voormelde conclusie. Uit de inhoud van de bestreden beslissing blijkt immers dat verwerende partij er, ondanks de vermelding "achtergebleven" wel vanuit ging dat verzoekende partij dit document bij de passeur heeft moeten achterlaten. Bovendien is de nuance niet van belang, aangezien in beide gevallen, de ter verschoning aangebrachte verklaring voor het niet neerleggen van dit document, meer in het bijzonder het niet meer nodig te hebben, niet kan overtuigen. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat verzoekende partij overigens in het verzoekschrift zelf het volgende vermeldt *"Eiseres haar intern paspoort bleef achter bij de passeur..."*.

De Raad wijst erop dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Voormelde motivering betreffende het binnenlands Russisch paspoort van verzoekende partij is immers niet het enig motief die verwerende partij doet besluiten tot het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas.

3.2.5.1. Daar waar verwerende partij van oordeel is dat in hoofde van verzoekende partij een desinteresse kan worden vastgesteld in de door haar verklaarde problemen omdat zij niet verder heeft geïnformeerd naar het gevolg van de klacht die zij bij de procureur in Moskou had ingediend, meent verzoekende partij dat verwerende partij hier conclusies trekt uit feiten die niet correct zijn. Volgens verzoekende partij is het niet onlogisch dat men na één maand van het parket nog niets verneemt en dat men na één maand niet meteen gaat rondbellen om een antwoord te kennen. Zij verwijst naar de tijdsduur van procedures in België om haar argument kracht bij te zetten. Ten tweede argumenteert verzoekende partij dat zij ervan uitging dat haar familie haar wel op de hoogte zou houden van de verdere evolutie van de zaak. Ten derde wenst verzoekende partij aan te stippen dat het duidelijk is dat in haar hoofde geen desinteresse kan worden vastgesteld. Immers diende verzoekende partij op 7 oktober een klacht in bij de politie, ging zij op 16 oktober naar de ROVD, sprak zij op 28 oktober met de procureur op het Parket en schreef zij op 30 oktober nogmaals een klacht.

Tot slot wijst verzoekende partij erop dat zij *"pro-actief"* is. Immers, na het interview op het Commissariaat-generaal trachtte zij de situatie verder uit te klaren. Verzoekende partij vroeg aan een vriendin om navraag te doen bij het Secretariaat van het Bureau van de Procureur. Echter, aangezien zij geen raadvrouw was en ook niet over een volmacht beschikte, kreeg zij geen verdere informatie. Er werd haar gezegd dat als verzoekende partij meer informatie wilde, zij zich dan maar persoonlijk bij de Procureur moest komen melden, wat voor verzoekende partij onmogelijk is.

3.2.5.2. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om te informeren hoe zijn persoonlijke problemen evolueren teneinde een gedegen inschatting te kunnen maken van zijn actuele vrees voor vervolging in zijn land van herkomst. Het nalaten zich op een gedegen wijze te informeren over het verder verloop van de situatie, wat wijst op een desinteresse, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij. Rekening gehouden met het feit dat verzoekende partij wel verschillende stappen zou hebben ondernomen om hulp te krijgen voor haar problemen en dat deze acties zich snel na elkaar zouden hebben opgevolgd – immers verklaart verzoekende partij dat zij op 7 oktober 2009 naar de politie ging en een klacht indiende, zij de volgende dag weer naar het politiekantoor ging, zij op 16 oktober, na de agressie op haar zoon, naar de ROVD ging, zij op 23 oktober terugging naar het parket, zij zich vervolgens, op 28 oktober, weer naar het parket begaf om de procureur te spreken, zij de volgende dag naar het stedelijk parket ging en zij tenslotte hierna op 30 oktober 2009 een klachtbrief schreef naar het parket in Moskou – acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoekende partij, hoewel zij na het schrijven van de klachtbrief nog één maand in haar land is gebleven, geen enkele moeite heeft gedaan om nog informatie te verkrijgen over het verdere verloop van deze klacht. Het ter rechtvaardiging aangebrachte excuus dat het vrij logisch is dat verzoekende partij binnen één maand nog niets van het parket zou horen en dat zij na één maand dan ook niet gaat rondbellen om te informeren overtuigt dan ook niet. Hierbij merkt de Raad op dat zulk argument ook geen verklaring biedt voor de vaststelling dat verzoekende partij achteraf, na haar vlucht uit de Russische Federatie, dan ook nooit meer heeft geïnformeerd naar hoe het met haar klacht gesteld was. Verzoekende partij stelt desbetreffend dat zij ervan uitging dat haar vrienden en familie haar wel op de hoogte zouden houden over de verdere evolutie. Het louter herhalen van eerdere, reeds door verwerende partij beoordeelde, verklaringen ter rechtvaardiging van het feit dat verzoekende partij zelf geen verdere informatie heeft trachten te bekomen, volstaat echter niet om hetgeen in de bestreden beslissing staat omver te werpen. Waar verzoekende partij ter rechtvaardiging van dit nalatige gedrag nog opsomt welke stappen zij dan wel had ondernomen in het verleden om een oplossing te zoeken voor haar zogenaamde problemen, stelt de Raad dat deze stappen betrekking hebben op het verleden en dat verzoekende partij hiermee geen rechtvaardigende uitleg verschaft voor de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas compromitterende vaststelling dat zij nooit meer heeft geïnformeerd over de verdere gevolgen van haar klacht bij het parket van Moskou. Waar tenslotte verzoekende partij haar “*pro-actief*” optreden na haar gehoor op het Commissariaat-generaal in de verf zet, wijst de Raad erop dat zij dergelijke beweringen op geen enkele manier staft. Derhalve worden deze verklaringen in het verzoekschrift, waarmee verzoekende partij tracht aan te tonen dat zij wel degelijk moeite onderneemt om op de hoogte te blijven van de huidige stand van zaken, afgedaan als blote beweringen.

3.2.6.1. Aangaande de motivering van verwerende partij over de door verzoekende partij neergelegde beslissing van de MVD, wenst verzoekende partij in de eerste plaats op te merken dat zij niet geconfronteerd werd met deze zogezegde tegenstrijdigheden zodat zij dit niet kon uitklaren omdat zij dit document pas later op het Commissariaat-generaal neerlegde. Verzoekende partij legt uit dat zij aan haar ouders had gevraagd om dit document door te sturen. Deze moesten het huis doorzoeken om dit document te vinden. Het document werd vervolgens per fax gestuurd, maar het origineel kwam pas later, in augustus 2011, per aangetekend schrijven aan.

Ten tweede argumenteert verzoekende partij dat het hier gaat om enkele begripsfouten bij afkortingen uit het Russisch en dat er tevens misverstanden zijn opgetreden met de tolk. ROVD is de “*divisie politie departement (Ministerie van binnenlandse zaken)*”, OVD is de “*divisie politie (Ministerie van binnenlandse zaken)*” en OVD Kirovski is de “*divisie politie departement Kirov*”. Al deze afkortingen betreffen dezelfde divisie van de politie, verduidelijkt verzoekende partij. Zij heldert verder op dat MVD gewoon wil zeggen: “*Ministerie van binnenlandse zaken*”. De ROVD hangt van dit ministerie af.

Ten derde verwijst verzoekende partij naar twee websites om aan te tonen dat de analyse die verwerende partij heeft verricht met betrekking tot artikel 16 van het Wetboek van Strafvordering van de Russische Federatie, niet strookt met de werkelijkheid.

Tenslotte haalt verzoekende partij aan dat het feit alsof zij dit document gekocht zou hebben op geen enkel moment door verwerende partij wordt bewezen. Dit is slechts een vaag vermoeden dat verwerende partij niet hard kan maken.

3.2.6.2. Betreft het verwijt van verzoekende partij dat zij de kans niet kreeg om aangaand document toe te lichten, de uitleg waarom zij dit document pas na haar gehoor op het Commissariaat-generaal kon bijbrengen, de argumentatie dat het gaat om enkele begripsfouten en soms misverstanden met de tolk en de bewering dat de analyse van verwerende partij omtrent de inhoud van artikel 16 van het Wetboek van Strafvordering van de Russische Federatie, niet correct is, meent de Raad te kunnen verwijzen naar

de repliek van verwerende partij in haar nota met opmerkingen desbetreffend: *“Verweerder wijst er op dat het betreffende stuk pas na het gehoor werd overgemaakt. Vermits verzoekster zelf aangeeft dat ze reeds eerder in het bezit was van een fax ervan is het verweerder niet duidelijk wat verzoekster verhinderde tijdens het gehoor dit document eerder bij te brengen wat een confrontatie zou mogelijk gemaakt hebben. Verzoekende partij poogt haar eigen nalatigheid te verwijten aan verweerder. Overigens laat ze na het betreffende faxbericht bij het verzoekschrift te voegen wat een datumcontrole verhindert. Ook geeft ze geen verduidelijking omtrent het “misverstand met de tolk”. Verder poogt verzoekster haar interpretatie van artikel 16 Sv. te illustreren aan de hand van enkele complexe internetverwijzingen zonder deze daadwerkelijk en met vertaling bij haar verzoekschrift te voegen. Dit volstaat dan ook geenszins om de ter zake gemaakte vaststellingen te ontkrachten. Hetzelfde geldt voor haar niet gedocumenteerde uitleg omtrent de gehanteerde afkortingen.”* De Raad maakt voormelde motivering tot de zijne.

Waar verzoekende partij tenslotte aanvoert dat verwerende partij niet kan hardmaken dat verzoekende partij het document in kwestie zou hebben gekocht, wijst de Raad erop dat verwerende partij deze opmerking maakt in het kader van de reeks andere vaststellingen die ernstig afbreuk doen aan de authenticiteit van het bijgebrachte document. Verwerende partij stelt in haar beslissing dat haar oordeel over de authenticiteit van het neergelegde document nog versterkt wordt door het bijkomende gegeven dat in de Russische Federatie documenten van ambtenaren kunnen worden gekocht. Deze vaststelling vindt zijn oorsprong in de objectieve landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt (administratief dossier, stuk 19: landeninformatie, deel 3, antwoordfiche Cedoca: “valse documenten” van 02/09/2008). De Raad is van oordeel dat verwerende partij, op basis van de verschillende, *supra* besproken, vaststellingen gecombineerd met het – uit de objectieve landeninformatie geputte – gegeven dat het mogelijk is om in de Russische Federatie verschillende officiële documenten tegen betaling te verkrijgen, met recht kon besluiten dat ernstig afbreuk wordt gedaan aan de authenticiteit van de neergelegde beslissing van de MVD, wat de geloofwaardigheid van het asielrelaas verder ondermijnt.

3.2.7. Aangaande het argument van verzoekende partij betreffende de motivering van verwerende partij met betrekking tot de afgelegde reisroute, wijst de Raad erop dat dit een overtoollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

3.2.8.1. Nopens de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij de actualiteit van haar vrees jegens haar land van herkomst niet aannemelijk kan maken, stelt verzoekende partij dat de bestreden beslissing hier volledig voorbijgaat aan het willekeurig geweld zoals dit nog steeds heden ten dage plaatsvindt in Dagestan. De bestreden beslissing houdt volgens verzoekende partij geen rekening met het feit dat het hier Wahabieten betreft en dat er in de Noordelijke Kaukasus een heilige schrik bestaat om enerzijds in het kamp van de rebellen te belanden en anderzijds in het kamp van de ordediensten te belanden uit vrees voor represailles van één van beide partijen. Verzoekende partij merkt tevens op dat zij weduwe is en daarom kwetsbaar is, en dat haar broer recentelijk vermoord werd zodat het niet onlogisch is dat zij zeer op haar hoede dient te zijn.

Verzoekende partij merkt verder op dat de bestreden beslissing enkel stelt dat zij niet kan hardmaken dat de Wahabieten haar dochter nog steeds willen rekruteren, terwijl dit maar een deel van hun vrees uitmaakt. Een ander groot deel van de vrees, waar verwerende partij over zwijgt, is de vrees dat de Wahabieten wraak zullen nemen omdat verzoekende partij en haar dochter het zo openlijk opnamen tegen de Wahabieten. Zij kunnen wraak nemen omdat hun eer gekrenkt is en zij kunnen denken dat verzoekende partij hen zou kunnen verraden bij de autoriteiten, aldus verzoekende partij. Verzoekende partij benadrukt nog dat de Wahabieten van iedereen verwachten dat zij hun gedachtengoed delen. Zij die hun medewerking niet verlenen, worden als deserteurs beschouwd en bestraft, aldus verzoekende partij.

3.2.8.2. De Raad merkt vooreerst op dat er in Dagestan geen sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet, zoals blijkt uit punt 3.2.12.. Verder stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing het volgende te lezen staat: *“Uw verklaring als zouden de wahabieten uw dochter en u kunnen vermoorden omdat uw dochter weigert hen te vervoegen en omdat iemand die in aanraking met hen is gekomen niet meer van hen kan ontsnappen (CGVS, p. 17), blijkt bovendien een loutere bewering te zijn.”* Dat verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met *“een ander groot deel van de vrees”* is derhalve niet correct, zoals duidelijk blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich desbetreffend beperkt tot het uiten van kritiek op de bestreden beslissing en de herhaling van de reeds aangegeven problematiek, vergezeld van een aantal details over hoe de Wahabieten te werk gaan en de toevoeging dat zij, omdat zij weduwe is en

omdat haar broer recentelijk vermoord werd, op haar hoede dient te zijn. De Raad wijst erop dat verwerende partij in haar beslissing vermeldt dat verzoekende partij nergens aanhaalt dat de Wahabieten nog enige pogingen hebben ondernomen om haar of haar dochter op te sporen en dat verzoekende partij geen enkele informatie heeft betreffende haar persoonlijke problemen, ondanks het gegeven dat zij nog contact heeft met haar drie zussen in Dagestan. Tevens merkt verwerende partij op dat verzoekende partij haar verklaring dat de Wahabieten haar en haar dochter nog steeds zouden zoeken omdat iemand die in aanraking met hen is gekomen niet meer aan hen kan ontsnappen, niet kan hardmaken. Verzoekende partij brengt in het verzoekschrift geen verklaring aan waarom zij zich niet terdege heeft geïnformeerd over de stand van zaken met betrekking tot haar eigen problemen, waardoor zij het land is moeten ontvluchten. Middels bovenstaande uitleg kan verzoekende partij net zo min hardmaken dat zij effectief in het aandachtsveld van de Wahabieten zal blijven. Derhalve beperkt verzoekende partij zich tot het louter aanhalen van een vrees voor vervolging, wat op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees voor vervolging dient immers steeds *in concreto* te worden aangetoond.

3.2.9.1. Verzoekende partij verwijst naar de nota van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties over "*Burden of proof in refugee claims*" en naar de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om aan te tonen dat een coherent asielrelaas op zichzelf al voldoende is om de feiten geloofwaardig te achten als men redelijkerwijze geen andere bewijzen kan voorleggen. Verzoekende partij stelt dat nergens in de motivering van verwerende partij wordt gesteld dat er sprake is van een incoherent relaas. Louter en alleen het coherent asielrelaas is derhalve voldoende om te kunnen besluiten tot de gegrondheid van de vrees voor vervolging. Verzoekende partij stelt zich de vraag welke bewijzen de commissaris-generaal dan wenst te verkrijgen ter ondersteuning van haar relaas. Het is verzoekende partij niet duidelijk elke bewijzen zij dan redelijkerwijze zou kunnen bijbrengen in deze situatie. Verzoekende partij haalt ook nog aan dat de commissaris-generaal de feiten op zulke manier interpreteert dat deze zijn eigen verhaal bevestigen, onder meer doordat hij stelt dat verzoekende partij gedesinteresseerd zou zijn en dat zij een vals document zou bijbrengen. Deze interpretatie staat volgens verzoekende partij haaks op de werkelijkheid, zo stelt verzoekende partij.

3.2.9.2. De Raad wijst erop dat aan het asielrelaas volgens verwerende partij geen geloof kan worden gehecht omdat verzoekende partij haar binnenlands Russisch paspoort niet heeft kunnen voorleggen en zij hier geen overtuigend excuus voor heeft kunnen geven, verzoekende partij geen enkele poging heeft ondernomen om te informeren naar het gevolg van haar klacht bij de procureur in Moskou, wat wijst op een desinteresse in de door haar voorgehouden problemen, verzoekende partij een stuk voorlegt waarbij omwille van verschillende redenen sterk afbreuk wordt gedaan aan de authenticiteit hiervan en verzoekende partij, indien al geloof zou kunnen worden gehecht aan haar relaas, *quod non*, de actualiteit voor haar vrees jegens haar land van herkomst niet aannemelijk heeft kunnen maken. De bewering van verzoekende partij dat haar coherent asielrelaas, in de zin dat er zich geen tegenstrijdigheden in voordoen, voldoende zou zijn om te kunnen besluiten tot de gegrondheid van de vrees voor vervolging, is, gelet op het bovenstaande, niet ernstig te nemen. Waar verzoekende partij zich vervolgens de vraag stelt welke bewijzen de commissaris-generaal dan wenst te verkrijgen ter ondersteuning van haar relaas, merkt de Raad op dat, zoals blijkt uit de *supra* weergegeven samenvatting, de bestreden beslissing niet is gebaseerd op het niet bijbrengen van bewijsstukken die haar asielrelaas kunnen staven. Wel wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat het gegeven dat verzoekende partij haar binnenlands paspoort niet kan voorleggen niet ten goede komt aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

Met betrekking tot het argument dat de commissaris-generaal de feiten op zulke manier interpreteert dat deze zijn eigen verhaal bevestigen, onder meer dat verzoekende partij gedesinteresseerd zou zijn en dat zij een vals document zou bijbrengen, bemerkt de Raad dat verzoekende partij desbetreffend argument niet concreet uitwerkt. De verschillende motieven die verzoekende partij bij wijze van voorbeeld opsomt, zijn reeds besproken in onderhavig arrest. Desbetreffende bewering kan hier niet alsnog een ander licht op werpen.

3.2.10. Waar verzoekende partij nog opmerkt dat zij een bewijs heeft neergelegd van aangetekend schrijven naar het Bureau van de Procureur en dat het gegeven dat hier nooit een reactie op kwam, aanduidt dat de Russische autoriteiten op geen enkel ogenblik ook maar enige moeite hebben gedaan om haar te beschermen of ook maar een klein beetje te helpen, waardoor zij wel degelijk internationale bescherming behoeft, oordeelt de Raad dat omwille van de *supra* uiteengezette redenen, geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij naar voren gebrachte asielrelaas. Het argument waarmee zij wil aantonen dat zij geen bescherming kan verkrijgen voor haar problemen, biedt dan ook geen soelaas.

3.2.11. Uit wat voorafgaat, kan worden besloten dat aan het vluchtrelaas van verzoekende partij, geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

3.2.12. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaanvraag, waarop verzoekende partij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij is van oordeel dat verwerende partij zich er nogal snel vanaf maakt en dat zij geen rekening houdt met de reële situatie in Dagestan die nog steeds niet verbeterd is. Zij is de mening toegedaan dat er in Dagestan wel degelijk sprake is van een conflict in de zin van voormeld artikel. De schendingen van de mensenrechten door rebellen, Russische militairen en Russische milities zijn *legio*, benadrukt verzoekende partij. De stelling van verwerende partij dat de situatie in Dagestan positief is geëvolueerd, zodat er geen subsidiaire bescherming dient te worden toegekend, gaat volgens verzoekende partij in tegen alle nieuwe informatie en rapporten over de Kaukasus. Verzoekende partij geeft passages weer uit een heel scala aan rapporten en artikelen die de (mensenrechten)situatie in de Noorderlijke Kaukasus en in Dagestan in het bijzonder bespreken. Deze rapporten/artikelen gaan hoofdzakelijk over de manier waarop rebellen, familieleden van rebellen, mensenrechtenactivisten en journalisten in deze regio worden behandeld. Tevens wordt de nadruk gelegd op het klimaat van straffeloosheid. Verzoekende partij verwijst eveneens naar de rechtspraak van het EHRM, waaruit blijkt dat Rusland reeds verschillende malen werd veroordeeld voor mensenrechtenschendingen en naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt benadrukt dat asielaanvragen vanwege personen die afkomstig zijn uit de Russische Kaukasus met omzichtigheid dienen te worden beoordeeld. Uit dit alles concludeert verzoekende partij dat zij voldoende bewijzen heeft aangehaald om te stellen dat de Noordelijke Kaukasus zich *de facto* nog steeds in “staat van oorlog” bevindt. Er dient volgens verzoekende partij uit de informatie te worden afgeleid dat de verbetering van de situatie in de Noordelijke Kaukasus volledig uitblijft.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de uitgebreide verwijzingen naar de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen in de Noordelijke Kaukasus en in Dagestan in het bijzonder – wat door de verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantoonde dat er in Dagestan effectief een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemde des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de “*Subject Related Briefing*” betreffende de “*Russische Federatie/Dagestan – Algemene en veiligheidssituatie*” van 31 januari 2011 (administratief dossier, stuk 19, deel 1) blijkt dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art.48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Dagestan voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een ‘reëel’ risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door verzoekende partij door de verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Dagestan nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd. De Raad merkt hierbij nog op dat de landeninformatie waarop verwerende partij zich baseert afkomstig is van verschillende onafhankelijke bronnen en dat

deze informatie ge-update werd in januari 2011. Verzoekende partij kan derhalve niet volhouden dat zij met de door haar aangebrachte rapporten en artikelen, waarvan het merendeel dateert van 2009 en 2010, haar argument kan staven dat het oordeel van verwerende partij *“ingaat tegen alle nieuwe informatie en rapporten over de Caucasus”*.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.13. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het als overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT